

2/2017

SBOROVÝ ČASOPIS

Farního sboru Českobratrské církve evangelické v Hoštálkově

*„Vím, komu jsem uvěřil!“
2.Tm 1,12b*

Úvodník

Milí bratři, milé setry a milí přátelé, téma tohoto vydání sborového časopisu jsme chtěli věnovat tématu: „Vím, komu jsem uvěřil“. Je to vlastně titul stejnojmenné knihy od emeritního synodního seniora Miloslava Hájka. Často v té knize listuji a pročítám myšlenky a výklady různých biblických témat. Je to skvělá kniha a neměla by zapadnout. Vřele všem doporučuji. A doporučuji také články následující v tomto čísle. Ať je to osobní svědectví nebo jen krátké připomenutí osobnosti naší církve a zprávičky.

Zanedlouho budou prázdniny a čas dovolených. Přeji všem, ať už budete kdekoli, přítomnost a ochranu Hospodina, našeho Boha, který nám ve svém Synu Ježíši Kristu dosvědčil svou lásku a tím nám dopomohl k vyznání: „Vím, komu jsem uvěřil.“

Snad Vám k dobré náladě a zamýšlení přispěje náš časopis. Ať se vám čtení líbí a je k užitku.

Za redakci Lubomír Bureš

Foto na titulní straně, ilustrace: Dana Burešová

De profundis

Z hlubokosti duše zdrané
nocí, dnem jsem volal k Tobě,
abys těžký kříž, ó Pane,
sjal mi s plecí v hořké době.
Vím, že slyšels moje vzdechy,
zůstaly však oslyšány,
moje trýzeň bez útěchy,
bez balšámu moje rány.

Usouzeným v předurčení
dále musím hložit jíti,
trpký kalich utrpení
do poslední kapky píti.

Pode mnou se země hroutí,
nade mnou se chmuří nebe,-
přec mi ve tmách zahynouti
nedals bez důvěry v Tebe!

Vím, že Tvoje stráž mne vidí,
zář Tvá padá v líce bledé,
a kde slepne oko lidí,
vím, že ruka Tvá mne vede.

Tak ať vůle Tvá se stane
dnes a zítra, do skonání;-
dals mi trpělivost, Pane,
tou dals vše – a dík Ti za ni!

J.V. Sládek

Vím, komu jsem uvěřil!

V druhém dopise Timoteovi (1,12) slyšíme apoštola Pavla zvolat: „Vím, komu jsem uvěřil!“, a myslí tu na ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Pána Ježíše Krista. Je to skutečně rozhodné vyznání, které tehdy zaznělo z římské vězeňské kobky ve chvíli, kdy už apoštol nedoufal, že se ještě ze svého uvěznění dostane na svobodu; naopak cítil, že se neodvratně blíží jeho mučednická smrt. Toto apoštolovo vyznání je ale také nadčasové – je aktuální výzvou také pro nás a každý si je můžeme položit také jako otázku k osobnímu zodpovězení: „Vím, komu jsem uvěřil?“ Jsou to čtyři slova, každé je velmi důležité. Přemýšlet se dá nad každým zvlášť, a pak znovu nad celou větou.

Ty dva dopisy, které Pavel napsal Timoteovi – mladému spolupracovníkovi – jsou plné praktických rad; apoštol s ním počítá jako s vedoucím sboru. A dopis pak bude obíhat tehdejší okolní sbory a bude určen všem, kteří se staví do čela sborů. Znovu a znovu se ale v těchto dopisech vynořuje ten skutečný základ, kvůli kterému apoštol tyto dopisy napsal a kvůli kterému se Timoteus má jeho rad držet. Tím svorníkem je: **svědectví**

o Kristu. Všechny ty jednotlivé rady Pavel napsal proto, aby byl tomuto světu jasně a srozumitelně dosvědčován Kristus. To je to důležité, na tomto základě všechno stojí. Apoštol tady dobře navazuje na poslední slova Pána Ježíše před jeho návratem zpět k Otci: „...dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a **budete mi svědky** v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země“. To je také základní úkol učedníků – být Ježíšovými svědky celému tomuto světu. Dosvědčovat světu Ježíšovo vzkříšení. Všichni mají poznat, že Ježíš žije.

A apoštol Pavel pro to dělá všechno. Pro svědectví o Kristu hledá tu nejpřiměřenější formu, když popisuje jednotlivosti ze života Timoteova sboru. Celé je to neseno usilovnou snahou vydávat dobré svědectví o tom, v koho uvěřil – o to tu jde. Pro toto svědectví hledáme i my dnes nějakou vhodnou podobu. Víme, že jsme uvěřili Ježíši Kristu – Kristu ukřižovanému a zmrtvýchvstalému, Kristu, „který zlomil moc smrti a zjevil nepomíjející život v evangeliu“. A nyní chceme o tomto Kristu vydávat svědectví. I apoštolé a Kristovi svědci, kolik jich jen bylo, byli také jen lidmi jako my a můžeme mít vůči nim různé poznámky a výhrady. Ale

právě to je to velmi osvobozující. Ve vší lidské omylnosti, ve vší podmíněnosti dobou, vzděláním, věkem, zkušenostmi... , v tom všem pořád ještě můžeme hledat, jak lidem kolem nás vydávat svědectví o našem Pánu, jak jim dát najevo, že také my víme, komu jsme uvěřili, totiž: živému Ježíši Kristu, z jehož evangelia jsme přijali život, který nepomíjí.

A jde to. Je opravdu jedno, jestli jsme mladí jako Timoteus, nebo staří, jako Pavel. Vzdělání jako Pavel, nebo bez formálního vzdělání třeba jako Petr. Svobodní jako Timoteus nebo Pavel, nebo ženatí a s dětmi, jako Petr. Ale co především – docela obyčejně lidští, omylní a hříšní, jako právě oni. Takže i my, stejně tak obyčejní, omylní a hříšní, můžeme také vydávat svědectví o našem Pánu. Jistěže to nebude dokonalé a bezchybné, ale nikdo dokonalý a bezchybný se mezi učedníky nikdy nenacházel ani za časů Pána Ježíše. Není tedy důvod, proč bychom něco takového měli očekávat dnes. Ale, díky Bohu, nejsme na tom stejně jen v té lidské slabosti, ale jsme na tom stejně i v tom dobrém. V tom jediném podstatném jsme na tom stále stejně – víme, komu jsme uvěřili, vzkříšenému Ježíši Kristu, který zjevil nepomíjející život, a my o tomto Ježíši chceme vydávat svědectví.

A jak na to, když se to týká nás všech? Myslím, že se můžeme dobře odrazit od toho zmiňovaného „nepomíjejícího života“, od „zorného úhlu věčnosti“. Žít s vědomím, že to tady není jen na pár desítek let, která rychle uplynou – a tím to končí. Kristus zjevil **nepomíjející** život. Zkusme si, při svém chování a jednání, představit, že bychom takto měli pokračovat navěky. Tento motiv se často objevuje v dílech křesťanské literatury. Stojí za to zamyslet se nad svými postoji, názory, nad svým chováním – a pak si říct, jak by to dopadlo, kdybych v tom samém měl pokračovat stále dál... Co to asi nadělá s lidmi kolem nás – chtěli by v tom být s námi? Nebo bychom se stali nesnesitelnými společníky?! To je lewisovský obraz pekla, kde lidé mají před sebou věčnost a tak se rozbíhají dál a dál od sebe, protože spolu nevydrží. Někde v pozadí takových příběhů je již biblická zpráva, která s něčím takovým počítá v příběhu o Adamovi a Evě. Když tito dva zhřešili, bylo vyhnání z ráje zdůvodněno právě tím, že hřešícím lidem musí být zabráněno jíst ještě ze stromu života a žít věčně (Gn 3,22). Hříšný člověk, který by měl nekonečně mnoho času na páchání hříchů, to by znamenalo děsivou budoucnost.

Před vstupem na věčnost je potřebné vzdát se toho špatného, právě proto, že máme před sebou věčnost – nejen kvůli druhým, ale především sami kvůli sobě. Mysleme na to, když budeme na někoho nazlobení, když budeme chtít někomu říct něco špatného. Něco co nebuduje, ale ničí. Uvědomme si v takové chvíli, že vzkříšený Kristus nám zjevil život, který nepomijí. Díky němu víme o životě věčném, a jako křesťané v něj věříme.

Tím prvním krokem, jak vydávat svědectví o našem Pánu, tedy je: žít s vědomím toho, co nám dal poznat on sám. To nějakým způsobem mění všechno, co děláme. Jistěže to není záruka toho, že už budeme dělat jen věci správné a dokonalé. Ale proč se dál hněvat? Proč se dál hádat? Proč dál někomu něco závidět? Proč se dál za něčím hnát a štvát? Skutečně, toto chceme dělat věčně?! Když už nám Pán Ježíš ten výhled na věčnost dal, tak ho použijeme, ať náš život mění. A on ho přes všechny naše omyly určitě bude k lepšímu měnit.

A tím druhým krokem, jak vydávat svědectví o našem Pánu, je rozpoznání, že ten zmiňovaný věčný život jsme poznali právě skrze Pána Ježíše Krista. Je to On, který byl vzkří-

šen a který je živý. Možná se nám naše jednání i přes všechno líbí. Možná bychom se tak chtěli chovat i v nebi, tedy věčně – ale mohl by u toho být On? Obstojí takové jednání před Ježíšem? Ani tady nemáme plnou jistotu, že se nezmýlíme. Neměli ji ani Timoteus, Pavel nebo Petr. Ale je potřebné si klást nejen otázku, jak obstojí naše jednání tváří v tvář věčnosti, ale především otázku: jak obstojí na posledním soudu, jak obstojí před živým Ježíšem.

Nezapomínejme tedy ani na fakt života věčného, ani na to, že půjde o život s Kristem. Jestliže tato rozpoznání mění naše životy, pak již tyto naše životy budou vydávat svědectví o Ježíši a jeho díle. Není to všechno, co bychom měli dělat, ale není to ani málo, „vždyť víme, komu jsme uvěřili“. A celý tento verš zní: „Proto také všechno snáším a nestydím se vydávat svědectví, neboť vím, komu jsem uvěřil. Jsem přesvědčen, že on má moc chránit, co mi svěřil, až do onoho dne.“

Petr Maláč

***

Osobní svědectví

Osobní svědectví je vždy zvláštní. Vyjadřuje vždy osobní a jinými naprosto neopakovatelné zážitky a zkušenosti. Je tedy velkou chybou snažit se prožít to, co zažil někdo jiný, natož své zkušenosti s nimi porovnávat, či hodnotit. Vede to totiž buď k falešným představám, nebo na druhé straně k depresím, k zoufalství – já nejsem takový jako ten vedle mě, a proto jsem špatně věřící.

S tímto upozorněním přistupuji k tomu, co jsem směl prožít, tedy k osobnímu svědectví. Jako dítě jsem bral věci svého vztahu s Bohem vážně. Měli na to vliv mí rodiče, jakkoliv se nějak výrazně ve víře neprojevovali. Jsem jim za to vděčný. Vzpomínám si třeba, že při vyučování náboženství jsme se měli naučit Desatero, a já ho neuměl. Měl jsem za úkol naučit se je a říci je svým rodičům. Tak Desatero, v nezkrácené formě, jsem se naučil a přednesl. Je to užitečné. Důležitou roli hrála také nedělní škola, kterou tehdy navštěvovalo kolem 200 dětí.

Slyšel jsem také o rozhodnutí pro Krista. Tehdejší farář, který nás vyučoval ve škole, nám jednou vyprávěl příhodu o jednom americkém vojákově, který své odevzdání udělal tak, že napsal známou píseň „Vezmi, Pane, život můj“ a napsaný text podepsal. Ve vsí vážnosti jsem to udělal také tak. Nebyly při tom žádné hromy a blesky, ale věřím a vím, že to Pán Bůh vzal vážně. Bylo to někdy v šesté, sedmé třídě. Ten papír nemám, ale nemyslím, že by to bylo důležité.

Leč život jde dál. Modlil jsem se, i Bibli jsem četl, ale dělal jsem to tak trochu potajmu. K veřejnému projevování života víry mi dopomohly evangelizační kursy v Praze pořádané synodní radou naší církve. Byl tam kladen důraz na veřejné vyznávání a to mi pomohlo, i když to opět byly kroky postupné. To je ostatně tak vždycky. Víra není otázkou jediného rozhodnutí, jakkoliv je takové zásadní rozhodnutí důležité a podstatné, a člověk nemůže upadnout do omylu, že rozhodnutím pro Krista už je všechno hotové a je tu najednou ideální a bezchybný člověk. Já se aspoň za takového člověka nepovažuji. Ale to, co chci říct a jak svůj postoj vyjadřuji, je asi následující: Víím, že jsem v podstatě darebák, ale co víím ještě víc je, že právě takového mě má Pán Ježíš rád. To je moje vyznání, to je moje víra. Mluvílo se a mluví o jistotě spasení, jestli ji člověk má, či nemá. Musím říct, že u sebe a v sobě žádnou takovou jistotu nemám; sebou si

jistý nejsem. Kým si jsem jistý, je Bůh, Otec v Ježíši Kristu. To je má jistota, chcete-li, jistota spásy.

Život šel pochopitelně dál. Po confirmaci jsem se účastnil činnosti dorostu, posléze činnosti sdružení, tedy mládeže. V nedělní škole, kde jsem také učil, se v té době probírala historie Izraele, kdy Izraelci chtěli mít také krále. Samuel jim to rozmlouval a zdůrazňoval, že jejich jediným králem je Hospodin. To bylo pro mě ukazatelem, že v prostředí mládeže, potažmo a později našeho sboru, nechci být králem, či předsedou, ale tím, kdo se snaží něco v mládeži, ve sboru něco dělat. Nevím, do jaké míry se mi to povedlo, či daří.

V mládeži jsem zažil několik generací, které fungovaly nadšeně nebo až velmi nadšeně, aby se posléze povětšinou mezi sebou vyženili a vyvdávaly, měli pak jiné starosti a o mládež se už v podstatě nezajímali. Protože jsem tehdy ještě nebyl ženatý, zůstal jsem v mládeži až do svých téměř padesáti let. Nejsm si úplně jistý, zda to pro společenství mládeže bylo užitečné; to ať posoudí jiní. Ve svém životě jsem se setkával s otázkou Ducha svatého a jeho projevy a to před i během svého studia v Brně. Je to pro mě věc důležitá, velmi důležitá. Věřím a vyznávám, že bez Ducha svatého to prostě nejde. Názory se různí v tom, jak a jaké projevy Ducha svatého se mají projevovat. A to je problém. Duch svatý našťástí vane, kam a jak chce a nechtějme jej ovládat, ale raději se jím nechťat vést.

Pro mne to byla otázka zvěstování evangelia, tedy kázání při bohoslužbách a podobně, prostě tato služba. Přihlásil jsem se ke zkouškám na výpomocného kazatele podle tehdy platných řádů, zkoušku jsem absolvoval, ale pořád jsem si nebyl jistý, zda to mám dělat. Změna nastala při uvedení do této služby, což bylo při bohoslužbách v roce 1983 a to tehdejším seniorem. Poté jsem věděl, a odvažuji se říci, že jsem si byl jist, že tuhle službu dělat mám. Nedovedu to nijak rozumově zdůvodnit, ale vím, co říkám. Později jsem ještě složil zkoušky jáhenské a byl ordinován jako ordinovaný presbyter. Proto jsem toho přesvědčení, že oddělování lidí i v našem sboru k té či oné službě je potřebné a užitečné.

Další věc, kterou chci zmínit je modlitba, ne pravidelná, která je samozřejmostí, ale modlitba, kdy cítím, že se mám modlit a tak se modlím a to slovy, kterým nerozumím, která neznám, ale Pán Bůh to zná, a on si to použije, jak chce. Žádnou velkou věc z toho nedělám a nechlubím se tím, ale tak to prožívám. Také při přípravě na kázání se najednou vynořují slova, která jsou nejvhodnější a tak je napíšu.

Při přípravě kázání chci, aby kázání bylo zvěstováním evangelia (ne náboženskou přednáškou, složitou teologií, či něčím podobným), dále, aby to bylo srozumitelné. Jestli se to bude, či nebude někomu líbit, je věc nepodstatná.

Nyní, po 42 leté službě ve staršovstvu a 18 letech coby kurátor, čímž už nejsem, mám na to víc času i klidu. Je pravdou, že v poslední době mne práce ve staršovstvu dost zaměstnávala i vyčerpávala a občas jsem i nespal. Nechci si však stěžovat, ale bez jakéhokoliv vychloubání chci být vděčný.

A to by mohl být závěr mého povídání, i když je to jen několik věcí. Ale spolu s evangelistou Janem, by se dalo říct, že svět by nemohl pojmout tolik knih, které by byly napsány a na druhou stranu s biblickým Kazatelem zase povědět, že dělání knih mnohých je marnost a trápení ducha. A tak končím.

Milan Michalík

***

Příběh marnotratného syna

Vážené sestry a vážení bratři,
můj příběh s Pánem Ježíšem začíná někdy v roce 1984 setkáním s bratrem Zdeňkem Žambochem na jedné stavební brigádě. Jeho osobní svědectví a později i první vyučování o základech víry mě, i s mým bratrem Lubomírem, přivedlo k prvnímu poznání duchovních věcí.

Později následovalo navštěvování místní sborové mládeže přes volejbalová klání (ostych a strach jsem prožíval před každou takovou etapou) a později sborových shromáždění.

Jako zlomový vnímám jeden dialog, který mě hodně upevnil v rozhodnutí vytrvat a chodit do mládeže a sboru. Byl to rozhovor s bratrem Jarkem Malým, který řekl, že mnozí začali chodit a pak odpadli.

To se mi nelíbilo a říkal jsem si – to já nechci nikdy být.

Jednoho dne, asi po roce od prvního kontaktu s křesťanstvím, v roce 1985 jsem v 17 letech na modlitbách v užší skupince někde na cestách vyznal své

hříchy a pozval Pána Ježíše do svého srdce. Prožil jsem tehdy velikou radost, pokoj, naplnění Duchem a ujištění o tom, že Bůh mě miluje.

Ve sboru jsem pak po znovuzrození prožil dalších zhruba 10 let, zažil mnohé požehnání – klíčové byly, krom setkání mládeže a sborových shromáždění, pobyty v Jeseníkách s manželou Hradeckými, kde jsem prožil mnohé požehnání, přijal hodně co do praktických rad a prožil zkušenost křtu v Duchu svatém.

Po těchto pobytech přišly ale i následné osobní pády, kdy to úžasné naplnění z akcí soustředěných na Ježíše v reálném životě vždy vyprchalo a dostavilo se jakési vystrízlivění, až deprese, hlavně z porovnání reálně žité osobní zbožnosti a požadavků Písma.

Hodně to moje osobní prožívání reálného života bylo ovlivněno i faktem, že tehdy v podstatě neexistovala v mládeži pastýřská služba a se svými problémy jsem se, jako zřejmě mnozí další, plácal mnohdy sám.

Vždycky mne zajímalo rozjímání nad slovem Božím, chtěl jsem vědět, jak všechny ty věci jsou, a nechtěl jsem být závislým na nějakém lidském nositeli učení, od kterého bych přijímal, neznaje Písmo, věci bez možnosti rozsuzování.

Bůh mi v tom žehnal, mé poznání Bible rostlo, ale zároveň ve mně stále narůstal vnitřní rozpor mezi mým žitým životem a tím, co jsem znal z Bible, a co je popsáno třeba v Ježíšově kázání na hoře (Matouš, 5-7 kapitola).

Přes svoje rozhodnutí jít za Ježíšem jsem mu nedokázal v praxi vydat všechny oblasti života, aby tam byl se mnou a byl Pánem nade vším mým činěním.

K tomu se přidružilo zklamání ve vztahové oblasti.

Nakonec mně přišlo, že nedokážu žít tak, jak bych podle Písma měl, a ztratil jsem naději na zlepšení.

Na modlitbě jsem Bohu řekl, že už dál nechci žít takový dvojaký život a že odejdu ze sboru.

Poprosil jsem jej, ať mě vede dál a dal mu to celé do rukou s tím, že nemohu jinak.

Po tomto rozhodnutí jsem se vydal cestou do světa. Zklamán ze vztahů s dívkami ve sboru jsem si našel nevěřící partnerku, Bibli jsem odložil do poličky a modlitba mě provázela jen v nejtěžších životních situacích.

Pravdou je, že Bůh mě ani tehdy neopustil a mohl jsem v určitých chvílích vnímat jeho milost.

Po určité době, kdy jsem si život řídil takto sám, se to začalo hroutit. Rozpadlo se mi manželství, moje rozhodnutí změnit práci taky nebylo požehnané, dostavily se různé překážky a obtíže.

Od mládí jsem toužil po lásce, po takové té bezpodmínečné, přijímající lásce a vzdálený od Ježíše jsem zjišťoval, že cokoliv v tomto světě je radostí vždy jen na omezenou dobu a pak přijde vystřízlivění.

Začal jsem znovu toužit po něčem duchovním a zároveň jsem přijal, že můžu dávat tu lásku, po které jsem vždy toužil, jiným lidem, v dobrém slovu, pomoci...

Byl jsem už natolik vzdálený Bohu, že když mi moje tehdejší přítelkyně řekla o jakémsi učení, kdy se člověk dostane do pozitivního nastavení tím, že od rána vyslovuje a prožívá vděčnost za dobré věci ve svém životě, tak jsem si řekl, že to zkusím, abych si polepšil.

No ale, když jsem už do toho šel, řekl jsem si: „Proč bych měl být vděčný jen tak anonymně, vždyt' přece znám Pána Ježíše!“

A tak jsem děkoval a chválil Pána Ježíše za věci ve svém životě, nějaký čas, každé ráno.

Přestože se můj život tehdy ještě moc neměnil, měl jsem párkrát chvíle, kdy jsem prožil něco jako dotek Boží lásky.

Ale pak jsem zase jel ve starém způsobu života, chodil jsem do práce, hrál jsem intenzivně svůj oblíbený stolní tenis, páteční pivko s přáteli...

Asi před rokem jsem byl pozvaný jedním z oněch přátel na oslavu dalšího z nich. Na oslavě tekla slivovice proudem a tento přítel mě na závěr fyzicky napadl. Nelíbil se mu můj hovor s někým jiným, nerozuměl tomu, co jsem tam říkal už tehdy vedený touhou pomoci bližnímu tak, jak jsem to začal vnímat.

Další den, když jsem vstal, jsem učinil rozhodnutí:

Vrátím se k Pánu Ježíši, či přesněji, tentokrát odpovím na jeho opakované tiché pozvání „Ano!“

Při volbě společenství jsem měl jasno jako v málo čem, zatoužil jsem znovu patřit do společenství, ze kterého jsem před lety odešel.

Ostatně, slovy mé snoubenky Kamilky - „Bůh je přece i v Hošťálkové!“

A tak jsem se postupně čím dál více zapojoval do sborového života a zároveň mě Ježíš vyučoval znovu na mé cestě tak, jak jsem mu to dovolil.

Aby byl můj příběh úplný, Bůh mi dal skvělou práci a to podobně jako v podobnosti o marnotratném synovi, kdy otec běží synovi naproti, práce ke mně přišla ještě pár týdnů před mým rozhodnutím jít znovu za Ježíšem.

Tím ovšem výčet požehnání nekončí, největší jsem přijal v podobě snoubenky Kamilky, se kterou nás zanedlouho čeká svatba.

Jsem znovu vedený k intenzivnímu studiu Bible a sběru informací z různých dalších zdrojů, jsem hladový po Božím slově. Za těch 20 let nepřítomnosti se toho tolik stalo, dnes je daleko větší tlak na rozsuzování, ne vše je z Ducha božího.

Zároveň ale vím, že jedna z nejdůležitějších věcí v životě křesťana je postavit se do posvěceného života a pustit Ježíše do každé oblasti svého života.

Jen tak mohu vést vítězný život.

Jen v pokání, na modlitbách, v pokoře mohu nést lidem okolo Pána Ježíše Krista.

Klíčovým slovem se pro mě stalo, a je pro mě nyní trvale, slovo v 1. Korintským, kapitola 13, „Chvála svaté lásky“, kde je popsáno ovoce Ducha svatého.

Moje zkušenost říká - nehledejme ani mocné prožitky, ani mistrně složená slova či požehnané kazatele. Jen Ježíšova láska ve všech svých projevech, jak je to popsáno v listu Korintským, čili ovoce Ducha svatého je to, po čem máme ve svých životech toužit.

A vše ostatní nám bude přidáno.

Zvláště bych chtěl napsat všem, kteří prožívají krizi víry – moje zkušenost je taková, že život bez Ježíše, v nepožehnání, není ani tady na tomto světě ta lepší varianta.

Nakonec připojím takovou svou osobní vizi:

Co by se stalo, kdyby mezi nás přišel Pán Ježíš na shromáždění a sedl si do lavice? Jsem přesvědčen, že bychom byli zasaženi jeho mocí a slávou a pořad bohoslužeb by přestal být pravidelným. . .

Proběhlo by hromadné pokání? Byli by lidé zasaženi Boží mocí, obvinění ze svých hříchů?

Obrátila by se srdce mnohých ke Kristu? Obnovila by se víra mnohých?

Toto osobně vnímám jako velkou výzvu pro sebe i každého z nás – jsme vyzváni k tomu být takoví jako Ježíš a Písmo nám dosvědčuje, že k tomu máme od Boha vše potřebné k dispozici. Záleží pak na nás, jestli to uchopíme a půjdeme v tom. Praktické rady nacházím třeba v listu Římanům 8:1-29.

Ano, věřím, že můžeme být jako Pán Ježíš. Vizte Římanům 8:29.

Věřím také, že Bůh má pro nás, a nejen v Hošťálkové, připraveno ještě mnohé.

Martin Čevela

***

Dopis od našeho adoptovaného chlapce Dheeraje Raie

Drazí přátelé z ČCE v Hošťálkové,

chválím Boha za to, že se mám dobře a doufám, že se tam u Vás máte stejně.

Vánoce jsem si velmi užil. Také jsem se účastnil krátkého vánočního pásma. Na vánoční prázdniny jsem jel domů. Užil jsem si je s rodinou a přáteli. Naučil jsem se nové hry.

Pomáhal jsem svému staršímu bratrovi a on mě naučil různé práce. Také jsme navštívili hodně hezkých míst.

Poté, co jsem se vrátil zpět na internát, jsme slavili Den republiky, který se koná 26. ledna. V tento den začala platit ústava. Tento den slavíme s pýchou a radostí.

Pro naši školu je velmi smutné, že nás navždy opustila naše zakladatelka. Hodně toho pro školu dokázala, díky ní jsme zde a rosteme v učení o Ježíši Kristu.

Modlím se k Bohu, abych zvládl zkoušky s dobrými známkami. Děkuji Bohu, že mi ve Vás poslal takové dobré sponzory. Také Vám děkuji za Vaši pomoc a podporu.

Dheeraj Rai

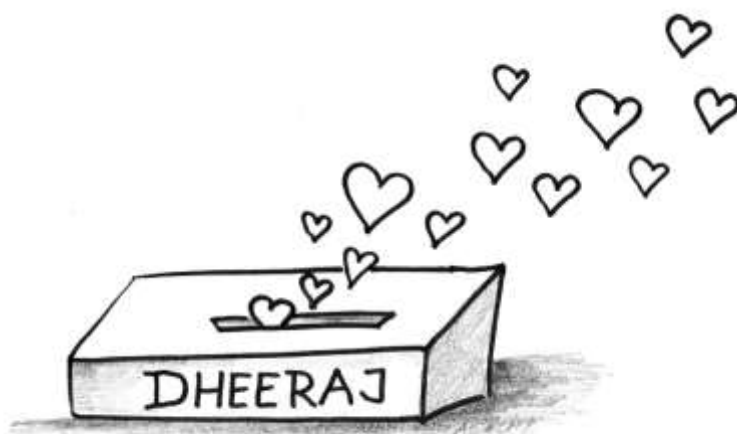
Děkuji vám všem, kdo jste dosud podpořili Dheeraje finančně i modlitebně. Děkuji dětem a učitelům v nedělní škole, kteří si s Dheerajem dopisují.

Chceme i nadále pokračovat v jeho finanční podpoře, která mu umožňuje pokrýt náklady na vzdělání (školné, knihy, pomůcky do školy, povinnou uniformu a další poplatky), podle potřeby doučování zdarma, přístup k počítači s možností přístupu na internet, boty, deštník, oblečení a lékařskou péči. Celkové roční náklady činí 9 600,- Kč.

Pokud máš zájem přispět, můžeš tak učinit u učitelů nedělní školy nebo u pokladní sboru. Děkujeme.

Jana Flachsová

***

Osobnost naší církve

*ThDr. h.c. Miloslav Hájek
synodní senior ČCE*

Miloslav Hájek se narodil 2. prosince 1923 v Brně. Vyrůstal v tradičním a velmi silném evangelickém sboru. Byl absolventem úplného klasického gymnázia. On patřil do poslední generace, která toto vzdělání získala. Proto, když přišel na bohosloveckou fakultu, byl vybaven celou šíří hlubokých znalostí.

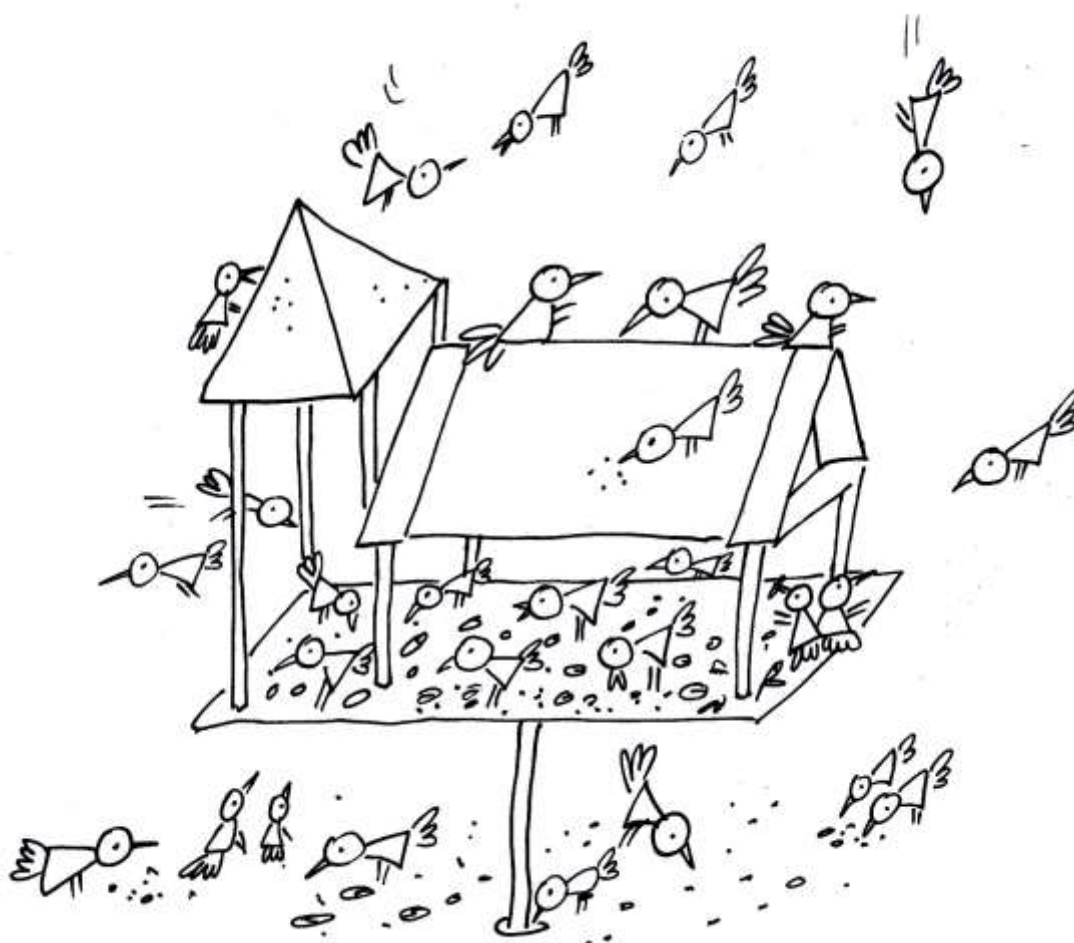
Základem byla znalost klasických jazyků jako například latiny i řečtiny. Gymnázium mu poskytlo široké znalosti historie.

Po bohoslovecké fakultě se mu nabízela akademická teologická dráha. On však měl jiné plány. Toužil být farářem sboru a tam kázat evangelium. Jeho přání se stalo skutečností. Jeho prvním sborem bylo Veselí na Českomoravské vysočině. To se psal rok 1949. Na Vysočině strávil krásných 16 let. Poté zakotvil ve Zlíně. Tam strávil dalších 11 let do roku 1977. V tomto roce, kdy byla podepsána Charta 77, a tehdejší moc utahovala šrouby, zvláště disidentům, byl zvolen synodním seniorem. Úřad přijal v pokoře a v souladu s apoštolským slovem: „Cokoli děláte, dělejte upřímně, jako by to nebylo lidem, ale Pánu.“ Nikdy vědomě neusiloval o oblibu a získávání důvěry u druhých. A přesto ji získal. Po skončené práci na nejvyšším postu naší církve odešel do důchodu a bydlel ve Zlíně. Ani tehdy nesložil ruce v klín a stále kázal, přemýšlel nad různými podněty, které k němu doléhaly. Říkával o sobě, že je vlastně renesanční člověk a tím vlastně objevoval sebe sama. A svůj přínos lapidárně shrnul takto: „Podílel jsem se na novém biblickém překladu i na novém církevním zpěvníku. To stačí!“ Ale bylo toho podstatně více. V roce 1979 mu pražská Komenského evangelická bohoslovecká fakulta udělila čestný doktorát teologie. V roce 1982 vydává svou sbírku kázání pro čtené bohoslužby, jako homiletickou přílohu časopisu Český bratr. V roce 1985 vydává Biblickou dějepravu, která má potom ještě své druhé a třetí vydání. V roce 1986 vychází jeho neméně skvělá kniha Víím, komu jsem uvěřil. V roce 1988 vydává Evangelický katechismus. Jsou známy i jeho dva překlady, prvním je Biblická abeceda, na které spolupracoval

s Janem A. Dusem. Druhým je Apoštol Pavel. V době zasloužilého odpočinku ve Zlíně sepisuje výklad evangelia podle Matouše. Dokončí však jen první až devátoukapitolu. Pán života a smrti si povolal do věčnosti svého i našeho milovaného bratra Miloslava Hájka 7.října 1995. Nakonec ještě malé připomenutí, jeho strýc Viktor Hájek byl v témže úřadu 18 let, v letech 1950 až 1968. Syn Miloslava Hájka, Štěpán, je evangelický farář, písničkář, publicista a vysokoškolský pedagog.

Lubomír Bureš

***

Co je věřit - křesťansky

Požadavek víry není teprve přáním církve. Ježíš podle svědectví evangelistů vyžadoval víru od těch, kdo ho přicházeli žádat o pomoc (Mt 9,28), jejich víře přisuzoval rozhodující význam (Mk 5,34), ano tam, kde nebylo víry, jeho moc se odmlčela (Mk 6,5-6). Co rozuměl vírou?

Samozřejmě, že ne nějaký intelektuální souhlas s předloženým učením. Dnes mnozí zaměňují víru za jakýsi druh světového názoru, který si lze osvojit, kterému lze například děti naučit – kdo jej přijímají, jsou pak nazýváni věřící. Ale Ježíš nevyučoval ubožáky napřed katechismu, aby se jich potom mohl ptát po víře.

Právě tak nerozuměl ovšem vírou nějaké obecné náboženské přesvědčení. Pro mnohé víra znamená: počítat s nadpřirozenými skutečnostmi. Případ Ježíšových uzdravení se zdá na první pohled tento názor potvrzovat: neptá se Ježíš po víře, zda jsou zázraky možné?

Není třeba pochybovat, že Ježíš skutečně působil zázraky. Historicky vzato lze pokládat za jisté, že Ježíš měl dar uzdravování. Zprávy v evangeliích, že nemocní v setkání s ním docházeli zdraví, jsou v podání tak hluboce vrostlé, že je z něho nelze vyrvat. Není věcné prohlásit všechna vyprávění o zázracích za pozdější legendu, která měla jen vyzdobit Ježíšův obraz. Jistěže jejich dnešní podoba v bibli je liturgická nebo didaktická, chce vyjádřit vyznání církve. Žádná z nich není slovo od slova historickým záznamem události. Tím však není popřena: samotný fakt, že nemocní lidé pod vlivem Ježíšovy přítomnosti, jeho slova, jeho pokynu docházeli zdraví, je autentickým dobovým svědectvím.

Na tomto faktu však nemusíme vidět nic „nadpřirozeného“. Bližší zkoumání dochovaných příkladů uzdravení dochází k závěru, že šlo o choroby podmíněné nervovým stavem člověka. Nejen o poruchy, které jsou přímo psychického rázu, ale také o tělesné potíže, které způsobila narušená psychická rovnováha. Moderní věda začíná rozpoznávat, že fyzický stav člověka je podmíněn jeho stavem psychickým daleko více, než se dříve myslelo. A to nejen například u chorob cévních, které dnes mají převahu, a kde to člověk dost dobře tuší (jako třeba, že infarkty souvisí s nějakým nervovým napětím), ale také u žaludečních chorob a řady dalších se objevují podobné souvislosti. I z lékařského hlediska je potom zcela srozumitelné, že k návratu zdraví je třeba nejdříve

upravit nervový stav, zrušit napětí, přinést uvolnění, obnovit rovnováhu, vnitřní harmonii. A dávná zkušenost potvrzuje, že takto může působit setkání s mocnou, silnou osobností, ke které má člověk plnou důvěru. Na tomto faktu (který není nijak nadpřirozený ve smyslu supranaturálním, který prostě souvisí s lidskou psychikou), je založena nejen „zázračná“ činnost Ježíšova, ale i činnost celé řady jiných divotvorců, o kterých nám dějiny a vzpomínky lidstva vyprávějí. Nemocní dovedli vložít svou těžkost, svůj stres do rukou těchto lidí v plné důvěře. A tíseň z nich spadla.

Bylo mnoho lékařů za Ježíšových časů (Mk 5,26), kteří se pokoušeli svými způsoby lidem od temných mocí pomáhat. Otázka po víře, kterou Ježíš svým pacientům klade, není otázka: „Věříš, že je takový zázrak možný?“ Na takovou otázku by byla odpověď u lidí tehdejší doby samozřejmá. Ježíšova otázka znamená: „Věříš, že já to jsem, který ti může pomoci?“ Je to otázka po vztahu důvěry, který k němu nemocní nalézají, po jejich rozhodnutí pro Ježíše. „Věříš, že já jsem silnější než všechny tvé nouze a úzkosti?“ Kdo tomu uvěřil, zakusil vskutku Ježíšovu moc. V setkání s ním nabývali lidé vnitřního pokoje. Doposud vnímali svou nemoc jako pouto, a najednou se objevila silnější ruka, která sevření otevřela, člověka uvolnila a postavila ho na nohy. Vrátila mu celé zdraví. A tyto skutečné příběhy se staly církvi příkladem, jak radostně dosvědčovat moc, s níž se v Ježíšovi setkávala. Už nešlo jenom o zprávy o jednotlivých případech z minula; je možno všechny bolesti a tísně směle vložít Ježíšovi do rukou. V jeho přítomnosti padají pouta úzkosti, bezmoci, ano samotné smrti.

Ale Ježíšova otázka trvá: „Věříš, že to mohu učinit?“ Důvěřuješ mi, doveďeš na mne spolehnout? Tento ráz víry jako vztahu je podstatný. Mýlíme se, jestliže víru začneme zkoumat jak psychický fenomén, jako vnitřní jev v člověku bez ohledu na to, k jakému objektu se váže. Zavede nás, když budeme mluvit o víře jako takové. Ve smyslu Ježíšově neexistuje víra jako taková. Víra u Ježíše je vztahový pojem (podobně jako je vztahovým pojmem láska). Jde o to, v koho věřím, komu věřím, ke komu vztahuji ruce.

Vztah k Ježíši ovšem doprovázejí také určité vnitřní prožitky. Víra v Ježíše také utváří pohled na věci. Vztah k Ježíši vede k určitým postojům a rozhodnutím. Ale to všechno jsou až projevy víry. Ve své podstatě je víra vztahem důvěry ke Kristu, víra, že on je ten mocný, pravdivý, plný lásky.

Miloslav Hájek
z knižky: „Vím, komu jsem uvěřil“

PROGRAM PRO NÁSLEDUJÍCÍ OBDOBÍ 2017

Sborové akce:

Modlitební řetěz – 17. června

Víkendovka mládeže v Končinách u Vraju - 16.-18. června

Grilovačka na farské zahradě - 24. června

Rodinné bohoslužby - 25. června

Přífarský dětský tábor – 24. – 29. července

Bohoslužby na zahájení školního roku – 3. září
s vysláním pracovníků nedělní školy a mládeže

Den reformace v Ratiboři – 10. září,
slavnost k 500. výročí reformace

Bohoslužby v Rajnochovicích – 10. září ve 14. hodin

Bohoslužby pro seniory -17. září

Sborový zájezd do Kunvaldu – 24. září

Párty pro děti – 30. září

*Během letních prázdnin bude každou neděli probíhat od 10 hodin nedělní
škola*

Biblické aforismy:

Co vám Bůh velkoryse odpustí,
to vám lidé přesně spočítají.

***

Pasivní křesťan je člověk,
Který chodí s malou taškou
Pro velký nákup.

***

Bůh sesílá svůj déšť na všechny,
ale věřící se před ním někdy běží schovat do kostela.

***

Víra se nedá předat,
ale dá se převzít.

***

Důležité kontakty:

Farář sboru: petr.malac@seznam.cz ; 739 244 679

Kurátorka sboru: janaflachsova@email.cz ; 739 091 325

Webové stránky sboru: <http://www.ccehostalkova.cz>

Biblický text:

Každý ať dává podle toho, jak se ve svém srdci předem rozhodl, ne s nechutí ani z donucení; vždyť „radostného dárce miluje Bůh“.

2Kor 9,7

Salár a peněžité dary můžete zaplatit osobně v hotovosti po konci nedělních bohoslužeb paní pokladní, Kamile Zimčikové, nebo můžete zaplatit bezhotovostně na účet našeho sboru:

č.ú. 112 734 180/0300

Jako variabilní symbol použijte vaše číslo popisné a do zprávy pro příjemce uveďte: salár, dar, jméno a příjmení.

***

Sborový časopis vydává Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Hošťálkově. Vychází 4 x do roka. Neprodejné.

Příští číslo vyjde počátkem října 2017 a bude mít téma: „Reformace“.

Kontakt: lubomirbures@centrum.cz; tel.: 775 220 564
